

Carta de Maria Antònia Salvà a Manuel de Montoliu (Entre el record i l'enyorança)

Maria A. Salvà de l'Allapassa i Ripoll (Palma 1869- Lluçmajor 1958), és la veu femenina més important de l'Escola Mallorquina de poesia. L'any 1955 publicà el seu llibre de memòries, *Entre el record i l'enyorança*. Un capítol d'aquestes memòries, titulat *Carta a Manuel de Montoliu*, adopta la forma epistolar, ja que reproduïx una carta adreçada a Manuel de Montoliu, crític literari de *La Veu de Catalunya*. Recordava la poetessa mallorquina la casa on va néixer, al carrer de Morey i el casal de davant, l'antiga posada de l'Estorell, en aquella època residència dels comtes d'Aiamans, lligats per vincles matrimonials amb la família Montoliu.

La vostra mare es diria Pilar, i seria una de les tres filles del vell comte d'Aiamans (Pasqual Felip) a qui jo he conegut encara, il·lustre pros d'aspecte nobilíssim, que recordava algun dels retrats que resten del Manzoni. Al seu noble casal de la Ciutat de Mallorca hi va néixer un dels vostres germans que fou batejat amb el nom de Cebrià, nom que havia immortalitzat un sant de la branca paterna... Nosaltres vivíem al carrer de Morey, a on jo vaig néixer i vaig habitar en la meua primera infantesa les temporades que passàvem a Ciutat; no estranyeu doncs, que recordi amb tanta fruïció el palau dels Aiamans: el nostre domicili n'era davant per davant.

Oh, el noble casal de *Cas Comte*, que en dèiem nosaltres, amb el seu escut a la façana, amb la seva entrada espaiosa, i l'ampla escala de pedra que tenia en un dels replans aquell portalet dels estudis exornat amb relleus i amb aquest vers misteriós:

“Per un tal bé, repòs tindrà ma vida”.

Vora l'ampla portalada del carrer hi veia jo seure cada horabaixa, fet ja com una mena d'institució, aquell antic sirvent, en Marçal; com que el vegi encara el dissabte del Corpus, afanyat a fregar els poms de llautó de la balconada, quan n'Eloi (la campana grossa de la Seu) anunciava la solemnitat de l'endemà i els veïns començaven a pensar en els domassos amb què havien de guarnir balcons i finestres i en les flors que havien de caure damunt la custòdia de Nostre Senyor en passar la processó.

Font: Salvà, M. A.: *Entre el record i l'enyorança*, 1955, p. 137-139 / Valero, G.: Palma, ciutat de narrativa, 55